د ثور کمونیستي غوبل او د افغانستان تلپاتې غمیزه

لومړۍ برخه

ډاکتر لمر

د کمونیستي او اسلامي غوبل بهیر دا دی له دېرشو کلونو راوبنت، خو افغان ولس لا تر اوسه په وینو کې لمبېږي، افغانستان د بهرني ښکېلاک د سیالیو ډګر دی او افغانان په یو او بل نوم وژل کېږي. درنو هېوادوالو د دغه څو کرښو په لیکلو سره غواړم ستاسو پام ځینو هغو غیر افغاني هلو ځلو ته راواړوم، چې په افغانستان کې د افغانستاني نومي وګړو، بې تفاوتوپښتنو او بهرنیو یرغلګرو لخوا تر سره کېږي، چې کمونیستي ګوندونه، اسلامي تنظیمونه او امریکایي لاسپوڅي تکنوکراتان یې بنسټیز لوبغاړي ول او دي.

که موږ د افغانستان وروستۍ نیمې پېړۍ ته ځیر شو ، نو په دغه هېواد کې د تش په نامه د دیموکراسي په دوره کې (وروسته له ۱۹۶۰ کلونو څخه) ځیني ګوندونه جوړ شول، چې ځینو کمونیستي او ځینو یې اسلامي شعارونه درلودل، خو دغه ګوندونه نه کمونیستي ول او نه یې هم اسلامي څرک درلود ، ځکه چې په دغه ګوندونو کې یو شمېر غړي له ایران سره د لېوالتیا پر بنسټ راټول شول، چې د پان-ایرانیزم ولولې یې ژوندۍ ساتلې دي ، چې موخه یې د خپلو جوبونه ډکول او د خلکو او ټولنې بربادول دي او یا هم تش په نامه پښتني ګوندونه را منځ ته شول، چې د پښتو او افغانیت هېڅ څرک هم پکې نه لېدل کېده او پښتانه یې د ورکېدو له ګوابښ سره مخامخ کړل.

افغاني دیموکراسي په ۱۹۷۸ کال کې خپل لوړ پوړ ته ورسېده، چې پایله یې د هېواد بربادي او د هېوادوالو بدمرغي شوه. په ۱۹۷۸ م کال کې یو شمېر کمونیستي ګوندونو وکولی شوای، چې د یوې له وینو ډکې نظامي کودتا په ترڅ کې واک تر لاسه کړي، چې د شهید سردار محمد داود خان او د هغه د کورنۍ لږ تر لږه اویاوو غړو په وژنه تر سره شوه او د افغاني ټولنیز ژوند د بربادۍ لومړۍ پېلامې یې رامنځ ته کړې، نو درنو لوستونکو موږ هم کولی شوچې د افغانستان د وروستیو دېرشو کلنو د ناخوالولاملونه د

کمونیستي ګوندونو او اسلامي تنظیمونو او امریکایي تکنوکراتانو په فعالیت کې راوسپړو، د هغوی غیر افغاني هلې ځلې وڅېړو او د واکمنو لېوالتیا یوه او بل اړخ ته څرګند کړو.

کمـونیسـتـي اوښـتـون

د ۱۳۵۷ کال د غويي اوښتون کومه ناڅاپي پېښه نه وه، د خلک دیموکراتیک ګوند د روسانو په سپارښت او ملاتړ خپلې هلې ځلې د ۱۳۴۳ لمریز لېږدیز کال د جدیې له ۱۱ څخه پیل کړې وې، چې د رفیق ببرک کارمل او ملګري نورمحمد تره کي د خپلمنځیو شخړو په ترځ کې دیموکراتیک ګوند په دوو څانګو (خلقي او پرچمي) ووېشل شو او د غويي د غمیزې په درشل کې رفیقان او ملګري په کمونیستي او انټرنسیونالیستي دسیسو کې ښه پاخه شول، چې خپل مهارت یې وروسته له خلقي کودتا خلکو او نړۍ ته څرګند کړ.

په دې اړه د ګڼشمېر لیکوالو لېکنې هم خپرې شوې دي، چې هر یو لیکوال د خپل لید په وربځ کې د افغانستان غمیزې سپړي او یو شمېر کمونیست ډوله لیکوال د کمونیستانو په واکمنۍ کې ډېرو پېښو ته یو ځانګړی تحلیل ورکوي، چې لوستل یې زما په ګومان اړین بریښي، د یو شمېر لیکنو تحلیلونه ډېر د پام وړ دي، لکه چې یو لیکوال لیکي: (پرچمیان او کارملي ډوله خلقیان د KGB اجنټان ول، خو بیا لیکي چې د ۱۳۵۶ کال د جوزا په میاشت کې په افغانستان کې د شوروي اتحاد د سفارت د هڅو او ټینګار له امله نوموړې دوې ډلې «خلقیان او پرچمیان» یو ځای شوې)، نو درنو لوستونکو له دغو کرښو څرګندېږي، چې خلقیانو او پرچمیانو لا له سرې غمیزې مخکې د روسیې ډول ته نخښدل! د پښتو متل دی چې وایي: خر سپی د لېوه ورور دی!

په یوه لیکنه کې د دیموکراتیک ګوند د جوړښت وړاندیز په ځانګړې ډول کېږي، خو ما ته د ښاغلي لیکوال فکري بهیر ډېر په زړه پورې دی او دا لاندې کرښې مې ولوستې (یو سیاسي ګوند سیاسي موخو ته د رسېدلو وسیله ده. که ولس خپله دا وسیله ولري او په شاوخوا یې راټول شي، نو بیا کولای شي نه یوازې له واقعیتونونه خبر شي، بلکې واقعیتونو ته په خپله ګټه تغیر ورکړي). درنو هېوادوالو په دې اړه زه نور څه نه وایم،

مګر تاسوته سپارښت کوم، چې د سورمخو یا سورلنډیو لیکنې تل ولولی، چې په څه ډول دغه بدمرغي سره لیکوال د سرې غمیزې محرکه قوه د خلکو ذهنونه مغشوشوي او واقعیتونو ته په خپله ګټه سور شال وراغوندي.

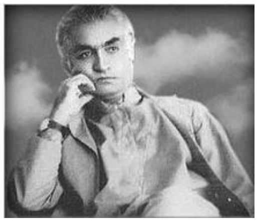

مخکې له کودتا څخه د کمونیستانو یو مشر (میر اکبر خیبر) ووژل شو د هغه مړینه د سرې غمېزې د رامنځ ته کېدو پلمه وګرځېده. د میر اکبر خیبر مړینه ډېره مرموزه وه، خو قدوس غوربندي په خپل یو کتاب کې (نګاهې په تاریخ حزب دیموکرتیک خلق افغانستان) د هغه په مړینه کې د ببرک کارمل او د نور احمد نور د لاس لرلو یادون کړی، خو ځیني نور بیا د ګلبدین حکمتیار اسلامي ګوند د هغه په مړینه کې ښکېل ګڼي.

داسې څرګندونې هم کېږي، چې مخکې له سرې غمیزې سردار محمد داود خان ځینو ټولنیزو نوښتونو ته ملا تړلې وه، چې د بهرنیو هېوادونو له سفر څخه د راستنېدو سره یې سم په دولتي چارو کې د بدلونونو ګوابښ وکړ او ځینو لوړپوړو چارواکو ته یې دنده وروسپارله چې د دولت په پیاوړولو کې خپلې هلې ځلې چمتو کړي. د دغه پروګرام یوه برخه له کمونیستي ځناورانو د ټولنې پاکول ول، نو د داود خان د دفاع وزیر (غلام حیدر رسولي) په نوښت د مېر اکبر خیبر او نورو کمونیستانو د ورکولو پلان جوړ شو.

یو ولي محمد نومی منصبدار، چې د ۸ فرقې د ۳۲ غونډ قوماندان ؤ او مخکې له دې دندې د سردار محمد داود خان د صدارت په موده کې د کابل د ګارنیزیون صاحب منصب ؤ، دغه ولي محمد هم د میر اکبر خیبر په مړینه کې تورن ګڼل کېږي. د ځینو نظامي چارواکو په نغوته داسې جوتېږي، چې ولي محمد ۱۵ دقیقې مخکې له دې چې خیبر مړ شي له خپلو محافظینو سره یو ځای له ټولې وتلی ؤ او د میر اکبر خیبر د وژنې په سیمه کې لیدل شوی ؤ، چې وروسته د میر اکبر خیبر له مړینې بیرته ټولې ته راستون شوی ؤ. داسې ویل کېږي، چې ولي محمد د مېر اکبر خیبر په مړینه کې لاس درلود او داسې

ثرګندونې کېږي چې ولي محمد د رسولي (د سردار داود خان د دفاع وزیر) ځانګړی نفر ؤ، چې د داود په واکمنۍ کې يې د رسولي په ښوونه د ځينو اشخاصو په وژلو يا ترور کې لاس درلود.

د مرحوم میر اکبر خیبر د مړینې پېښه لا نه ده څېړل شوې او د افغانستان د تاریخ د روښانېدلو لپاره یوه اړینه موضوع ده، ځکه چې کمونیستانو هم دغه پېښه د ۱۹۷۸ کال له اوښتون څخه وروسته ونه څېړله او د هېرېدو کندې ته يې ورواچوله. داسې ثرګندونې هم کېږي چې ګواکې د میر اکبر خیبر په مړینه کې روسانو او KGB لاس درلود، نو ځکه افغاني کمونیستانو دغه پېښه تر ننه پټه وساتله او هېڅا او هېڅ کومې بلې ډلې هم دغه پېښه ونه څېړله او ټولو غوږونه کاڼه پرې واچول، مګر د افغانستان د راتلونکي نسل لپاره دغه پېښه یو تاریخي ارزښت لري.

د افغانستان د پېښو وروستي دېرش کلونه د دغه پېژندل شوې سیاسي څېرې له مړینې سره راپیل شول، خو زما په ګومان مرحوم میر اکبر خیبر د افغانستان یواځینۍ سیاسي څېره ده، چې لاسونه يې د افغان ولس پر وینو نه دي لړل شوي او د دغه شخصیت د تلپاتې کېدو لپاره باید افغاني چارواکي د دې هڅه وکړي چې د دغه افغاني شخصیت سیاسي هویت وسپړل شي او د افغانستان د تاریخ پاڼو ته ورو سپارل شي.

ډېرو کمونیستانو هڅه کړې چې د ځان د سپیناوي لپاره یو څه ولیکي، خو ټولې پېښې په منحرفه بڼه لیکل کېږي او دا ثرګنده خبره ده چې د وروستیو دېرشو کلونو د غمېزې مسؤلین افغاني کمونیستان، افغاني اسلامیستان او افغاني تکنوکراتان د افغانستان په فکر کې نه دي، مګر د خپلو جنایتونو په پټولو او ورکولوبوخت دي او هڅه کوي د وروستیو ۳۰ کلونو افغاني ناورین پړه په یو او بل واچوي، چې د افغانستان د وګړو ذهنیتونه مغشوش کړي.

ګڼشمېر لیکوال په خپلو لیکنو کې د غوبي د اوښتون په اړه ډېرې په زړه پورې ثرګندونې کوي، چې د غوبي د غمیزې په سیاسي برخه کې یو لیکوال داسې لیکي: (په سیاسي ډګر کې د ثور انقلاب د دولتي قدرت واکې له سلطنتي کورنۍ نه د ټولنې د عامو خلکو استازو، خلقیانو ته ولېږدېدې او د شهزادګانو میراثي رژیم يې داسې دړې

وړې کړ، چې بیا هېڅکله په پښو ونه درېد. دا چې اوس هم د شاهي نظام پر ځای جمهوري نظام دی دا هم د هغه ژور بدلون نتیجه ده، چې د **۱۳۵۷** کال د ثور په **۷** نېټه منځ ته راغی)، خو زه پوه نه شوم چې خلقیانو د سردار محمد داود خان جمهوري نظام له منځه یووړ او که د مرحوم اعلیحضرت محمد ظاهر شاه پادشاهي یې ختمه کړه؟ درنو ورونو څومره چې ما ته د افغانستان تاریخ مالوم دی، نو سردار محمد داود خان د افغانستان د لومړني جمهوریت بنسټ ایښودونکی دی، خو داسې ښکاري چې یو شمېر لیکوال خپل سیاسي شعار ته (د سیاسي ګوند په مرسته نه یوازې له واقعیتونونه خبر شی، بلکې واقعیتونو ته په خپله ګټه تغیر ورکړی) وفا دار پاتې شوي دي، سترګو ته خاورې شني او زه هم د قلم برى ورته له لویه خدایه تمه کوم، ځکه په لیکنو کې د رینښتیا څرک موندل کېدی شي.

د یادونې وړ ګڼم چې کمونیستانو د سردار محمد داود د کورنۍ لږ تر لږه اویا تنه غړي ووژل او د هغه د کورنۍ واړه ماشومان یې هم له تېغه تېر کړل. په دې اړه مې په برېښنا پاڼو کې یوه لیکنه ولوستله، چې ګواکې دستګیر پنجشېري د هغه د مړینې امر ورکړی ؤ، خو باید یاده شي چې دستګیر پنجشېری هغه ګبدړ ؤ، چې د امین او تره کي د شخړو په وخت کې په مسکو کې ناست ؤ او په خپل فرکسیوني ګوند کې یې پرته له خپل زویه او ورور څخه بل څوک نه درلودل او لکه د ترؤ مچ په هره کټوه کې به لاهو ؤ. کله چې د پنجشېري اپرتې واورې، نو یوه ټوکه دې په یاد شي: وایي چې یوه ورځ ګڼشمېر ماران په مزل تلل، خو د دوی په منځ کې یو چومجی (چنجی) هم ؤ، خو کله به چې ماران یو څو متره وښخېدل، نو چومجي به سر پورته کړ او ناره به یې کړه، چې موږ ماران چېرې ځو! نو درنو هېوادوالو دغه پنجشېري چومجی هم اوس د مارانو کانې کوي، خو دا هغه بدمرغه لیونغرتی ؤ، چې زور یې په بې وزله خلکو رسېدلی ؤ او ګڼشمېر معلمین او متعلمین یې د خپلې کمونیستي واکمنې په موده کې له تېغه تېر کړل. شک هم نشته چې دغه ځناور د سردار محمد داود او د هغه د کورنۍ د وژلو امر هم ورکړی وي، چې خپلو بادارانو ته یې کمونیستي انترناسیونالیستي غوړه مالي کړې وي.

د شهید داود خان د مړینې په برخه کې داسې ویل کېږي، چې د امام الدین نومي منصبدار لخوا وژل شوی دی او یو روسي جنرال په خپل یو کتاب کې لیکي، چې د

مرحوم ډاکتر نجيب الله څخه يې اوربدلي ؤ، چې د سري غمېزې د کودتا په ورځ د خلکو د ديموکراتيک ګوند مرکزي کومېټې لا پرېکړه نه وه کړې، چې امام الدين غونډې ته ننوت او وېې ويل چې د سردار محمد داود ټوله کورنۍ يې وژلې ده او د ګوند پرېکړې ته اړتيا پيدا نه شوه.

درنو هېوادوالو! له نېکه مرغه وروسته له دريو لسيزو د سردار محمد داود قبر هم وموندل شو، د سردار محمد داود سپېڅلی نوم بيا د افغانستان په تاريخ کې په نيکه ياد شو او خلکو خپل متدين، په هېواد مين واکمن او زړه سوانده لاربنود په درنښت په کابل کې خاورو ته وسپاره او د افغانستان د تاريخ زريني پاڼې يې بشپړې کړې، ځکه چې سردار داود په افغانانو د دې حق لري، چې په حرمت سره ياد شي او مقبره يې د هر افغان لپاره د تاريخ يادښت دی، راتلونکي نسل ته د مېړانې ځلی او د هېوادپالنې مثال دي.

خلقــي تـره کـــي واکمنـــي

داسې ويل کېږي، چې د دغه ګوند ګڼشمېر غړي او د کودتا لوبغاړي پښتانه ول، خو کله يې چې د غويي له غميزې سره سم واک تر لاسه کړ، نو د پښتو او پښتنو پر ځای يې سوسياليستي انترناسيونالېزم غوره وګاڼه، چې د دغه دريځ پايله د زرهاوو ملي خلکو وژنه وه، چې په ځينو خپرونو او د صديق فرهنګ په کتاب کې (افغانستان در پنج قرن اخير) کې داسې څرګندونې کېږي، چې د خلقيانو د لومړي کال د واکمنې په ترڅ کې لږ تر لږه ۲۰۰۰۰ انسانان وژل شوي او په زرهاوو خلک بنديان او تريتام شوي دي، خو کمونيستان بيا وايي، چې په افغانانو هېڅ ظلم نه دی شوی، نو ښه ويل شوي چې ځمکه هغه سوځي چې اور پرې بل وي!

د سرې غميزې د مسؤلينو د دغه غير انساني او غير افغاني دريځ په ترځ کې د واکمنو او وګړو تر منځ واټن رامنځ ته شو او غير افغاني يانې افغانستانيانو ته يې لاره هواره کړه، چې خپل ګوندونه او غير افغاني هلې ځلې د بهرنيو يرغلګرو په سپارښتونو پياوړي کې، چې په افغانستان کې ټولنيز انارشيزم رامنځ ته کړي.

د خلقيانو د يوه کال د واکمني په بهير کی د هرات پاڅون، د ننګرهار او جلال آباد پاڅون، چې د جنرال سيد عبدالغني وردګ په لارښوونه تر سره شوی ؤ، د کونړ (کيرالي) پاڅون چې د هېوادپالو پښتنو لخوا سمبال شوی ؤ چې د سيمې ټول مشران لړترلړه ۴۰۰ تنه يې په خلقي بمباري کې ووژل شول، د کابل د بالاحصار او ريشخور پاڅون چې د هېوادپالو منصبدارانو لخوا سمبال شوی ؤ، د دولت آباد پاڅون چې عظيم ببګ يې مشري کوله، د باميان پاڅون چې د خلقي والي سيد احسان الله په وژنه پای ته ورسېد او په ټول هېواد کې د مجاهدينو پاڅون د افغانستان د تاريخ د آزادي پاڼې رنګينې کړې دي.

د خلقيانو په واکمني کې، نه دا چې خلک له خلقيانو په عذاب ول، خو خلقيانو په خپل وار سره په خپلو کې هم شخړو ته مخه کړه، چې پښتنو او پښتانه يې د خپلو سياسي هوسونو په سيلابونو کې لاهو کړل او افغانستانيانو د خپلو بهرنيو مشاورينو په مرسته خلقيان لکه چرګان وجنګول، چې پايله يې د مرحوم نورمحمد تره کي وژنه او د هغه د سيال مرحوم حفيظ الله امين واک ته رسېدل ول. د دغه (برادرکوشي) په ترځ کې نور پېژندل شوي خلقيان لکه سيد محمد ګلاب زوی، اسلم وطنجار، سروري او داسې نور د روسيې سفارت ته وتښتېدل او دستيګر پنجشېری په مسکو کې مورچل شو، په روسي ښوروا او بورش روږدی شو او له روسانو سره يې د روسي يرغل لپاره د زړه له کومې چوپړ وکړ.

داسې ويل کېږي، چې د حفيظ الله امين د واکمني په موده کې ځيني خلقيان په تابوتونو کې روسيې ته لېږدول شوي ول، خو داسې ځرګندوني هم کېږي، چې ګواکې سيد محمد ګلاب زوی ټېنګار کوي، چې هغوی په افغانستان کې ول او دا خبره درواغ ګڼي، په هر ډول چې وي، که دوی د روسيې په سفارت کې ساتل شوي ول او يا مسکوکې بيا هم د

روسانو په ولکه کې ول. باید یاده شي چې د روسیې سفارت هم د روسانو د واکمنۍ ټاټوبی ؤ، چې ګڼشمېر خلقي کمونیستان د حفیظ الله امین د واکمنۍ په موده کې د روسیې په سفارت کې ساتل شوي ول.

خلقــي امینــي واکمــني

مخکې له دې چې د مرحوم حفیظ الله امین د واک ته رسېدلو په اړه څه ولیکل شي، نو اړین برېښي، چې ځینې پېښې یادې شي. د انقلاب په پیل کې د پرچمیانو او خلقیانو دوښمنۍ او سیالۍ د دې سبب وګرځېده، چې خلقیانو د لومړي کال په بهیر کې خپل سیال پرچمیان له افغانستانه په یو او بل نامه وشړل. مرحوم ډاکټرنجیب الله پاکستان ته واوښت او بیا روسانو ته ورغی او ببرک کارمل، فدا محمد دهنشین، اناهیتا راتبزاد او داسې نور لومړی په چکوسلواکیا کې او بیا په مسکو کې مېشت شول او په افغانستان کې به خلقیانو داسې شعارونه ورکول (مرګ بر کارمل اجنت حلقه به ګوش امپریالیزم او د اناهیتا په اړه به یې ویل مرګ بر اناهیتا رقاصه غرب او داسې نور)، خو سلطانعلي ګوسفند د حفیظ الله امین په کام- کمېټه امنیت ملي (کشتارګاه امین مر...) کې مېلمه پاتې شو او د سروري په هلو ځلو یې د کوکاکولا او فانتا بوتلونه نوشجان کول، په دې اړه یوه ټوکه هم جوړه شوې وه، وایي چې کله روسانو په افغانستان یرغل وکړ او د خلقیانو د دویم پړاو (د حفیظ الله امین) واکمني ته یې د پای ټکی کېښود، نو وروسته له دې کشتمند صیب د افغانستان صدراعظم شو، نو د کوکاکولا فابریکې (د کام شرکت) د ګوند مرکزي کومېټې ته یو ببړنی لیک ورواستاوه چې کشتمند یو کېږېټ د کوکاکولا بوتل پوروړی دی او د بوتلونو بیرته وروړلو چارې دې وسنجول شي! طبیعي خبره ده چې سوسیالیستي ایمالې ته اړتیا پیدا شوه.

وروسته د پرچمیانو له ځپلو څخه د خلقیانو په منځ کې هم شخړې رامنځ ته شوې، ښه ویل شوي، چې کله د مېږي مرګ نیژدې شي، نو وزر وباسي! نو د خلقیانو د واکمنو پروازونه هم د ۱۹۷۹ کال په بهیر کې پیل شول. د ۱۹۷۹ م کال د سپتامبر په میاشتې کې ملګري نور محمد تره کي د کیوبا هوانا ته سفر کړی ؤ، چې په کمونیستي دریم انترناسیونال کې ګډون وکړي، خو کله چې بیرته افغانستان ته راستنېدو، نو د بیرته

راتګ په ترڅ کې یې د مسکو او د خپل پیر (برنج لوک-بریژنف) زیارت یې وکړ او هلته یې د مسکو په ټینګار د کارمل بیرته راتګ او د حفیظ الله امین د شړلو، وژلو او یا هم ورکولو پلان جوړ کړ، خو کله چې کابل ته راستون شو، نو له نورو ګواښونو سره مخامخ شو.

د امین د وژلو لومړی پلان دا ؤ چې له بهر څخه د ملګري نور محمد تره کي د بیرته راتګ په وخت کې د هوایي ډګر په لاره او یا هم په هوایي ډګر کې له منځه یووړل شي یانې ووژل شي، خو حفیظ الله امین مخکې له خپلو ملګرو مالومات تر لاسه کړی ؤ، چې په مسکو کې څه خبرې دي او څه پلانونه، خو د مرحوم نور محمد تره کي د ستنېدو په بهیر کې حفیظ الله امین د تره کي مخې ته د درنښت لپاره ورنغی او نور خلقي لوړ پوړي چارواکي یې ورولېږل. په هوایي ډګر کې ۱۰ دقیقې مخکې له دې چې ملګری نور محمد تره کی له الوتکې راښکته شي، نو د حفیظ الله امین په امر د هوایي ډګر ټولې نظامي برخې او امنیتي څانګې تبدیلې شوې او نوې نظامي ځواکونه د هغوی پر ځای وګومارل شول او ملګری نور محمد تره کی یې ډېر په درنښت ارګ ته راوست.

باید یاده شي، چې د نور محمد تره کي د سفر په الوتکه کې هم کراري نه وه، ځکه چې هغوی ته هم احوال ورکړ شوی ؤ، چې حفیظ الله امین د هغه یانې نور محمد تره کي د مرګ پلان جوړ کړی (چې غل نه وې له پاچا مه وېرېږه!)، خو د تره کي الوتکه یو وار را ښکته کېدله، نو چا ورته ویلي ؤ چې له ښکېیه مو په توغندي ولي!، نو الوتکه بیا بیرته والوتله او نیمه ګړۍ پر کابل تاوېده راتاوېده، خو د تره کي مړینه په دې ډول په نړېوال کمونیستي سیستم کې ډېرې پوښتنې رامنځ ته کولې او د مسکو لاسوهنه په کې راڅرګندېدله، نو ځکه د مسکو په منځګړوي د نور محمد تره کي الوتکه په کابل کې راښکته شوه او تره کی د خپلې سیاسي کودتا او روسي سپارښتونو قرباني شو او د ملګري حفیظ الله امین (شاګرد وفا دار) توپ ته لاس ترلی راولېږل شو.

کله چې نور محمد تره کی ارګ (خانه خلق- د خلکو کور) ته راورسېد، نو حفیظ الله امین یې د خبرو اترو په پلمه ارګ ته ورروغوښت، چې منځګړوي او ډاډګېرنه یې پوزانوف (Puzanof) د روسیې سفیر په افغانستان کې پر غاړه اخیستې وه، خو کله چې حفیظ الله

امین ارګ ته راځي، نو لومړی له تره‌ون سره خبرې کوي او هغه پوښتي چې دلته څوک دي او داود تره‌ون حفیظ الله امین ته ډاډ ورکوي، چې خیریت دی، خو امین باور نه کوي. داود تره‌ون له حفیظ الله امین څخه مخکې کېږي چې د ملاقات کوټې ته ننوځي، خو کله چې تره‌ون ور پرانیزي، نو سملاسي ډزې پرې کېږي او په دې ترڅ کې داود تره‌ون وژل کېږي او حفیظالله امین منډه کوي او په بنز موټر کې تښتي او له دغه پېښې سره سم د شادروان ملګري نور محمد تره کي د مرګ شېبې هم رانیژدې کېږي او حفیظ الله امین له ارګه لرې د نوې کودتا د پلان په پلی کولو لاس پورې کوي.

وروسته له دغه پېښې کله چې ډاکتر زرغون چې د ۴۰۰ کټیز روغتون (چهارصد بستر) ریس ؤ، خبرېږي، نو مخکې له دې چې ونیول شي، له وېرې ځان وژني. مرحوم نور محمد تره کی هم په ارګ کې نیول کېږي او بیا یې سا د وفادار شاګرد په امر د بالښت په مرسته ایستل کېږي او د نابعه شرق واکمني پای ته رسېږي او ستاره شرق ټولواک کېږي، خو د ستاره شرق واکمني له ۱۰۰ ورځو شپو نه اوړي.

د امین په کودتا کې ځینې پېښې په زړه پورې او د پام وړ دي. څو ورځې وروسته د نور محمد تره کي له مړینې څخه ملګری حفیظ الله امین د جلال آباد ښار د داود تره‌ون په نامه کوي او تره‌ون-ښار یې نوموي او په راډیو کې د تره‌ون په نامه حماسي سندرې هم جوړېږي، چې ولې په دومره خلقیانو کې یواځې مرحوم داود تره‌ون دغه مرتبې ته ورسېد، زه هم نه پوهیږم! خو داسې ویل کېږي، چې د کودتا په ورځ حفیظ الله امین داود تره‌ون ته دنده سپارلې وه، چې ارګ ته د امین تر راتګه پورې باید نورمحمد تره کی او د هغه نورچوکړه ګان له منځه یوسي، نو کله چې حفیظ الله امین ارګ ته راځي، چې ګوري تره‌ون لا په ارګ کې هورې دورې ګرځي او امین داسې ګومان کوي، چې ګواکې تره‌ون هم له نور محمد تره کي سره لاس یو کړی تو د ده په ضد ورسره یو ځای شوی دی، نو په ارګ کې په داود تره‌ون ډزې کوي چې خپلې کودتا ته لاره پرانیزي، له سیمې تښتي او په کودتا لاس پورې کوي، خو وروسته بیا هغه بله پورتنی کیسه رامنځ ته کېږي چې د داود تره‌ون وفاداري حفیظ الله امین ته په ګوته کوي او د ټولو ستونزو عامل تره کی او د هغه ډله وښودل شي.

د روسانو د حفیظ الله امین خپلسري نه خوښېدله، نو د مرحوم حفیظ الله امین د مړینې بل نوی پلان هم د روسانو لخوا جوړ شوی ؤ، څکه چې مخکې له مخکې یې ټول امکانات ورته جوړ کړي ول. لومړی خو یې په دې پلمه چې ارګ د خلکو کور دی او د موزیم په څېر باید ورنه ګټه واخیستل شي، نو حفیظ الله امین یې دې ته وهڅو چې د دارالامان ماڼۍ ته کډه وکړي او هلته مېشت شي، څکه چې هغه ځای له مرکزه لرې دی او چاپېریال کې یې خلک هم نه اوسېدل او یا لږ کورونه ول (یانې کلابندە سیمه نه وه!)، خو ارګ د کابل په منځ کې ؤ، نو کېدای شوای چې په ارګ کې له روسانو سره ډېر مقاومت شوی وای او د ښار په منځ کې د ډېرو خلکو د وژلو ګوابښ هم موجود ؤ، چې د روسانو د ژر بري د مخنیوي سبب ګرځیده، نو څکه روسانو د خپل سوسیالیستي او انترناسیونالیستي چلند لپاره د دارالامان ماڼۍ د یرغل لپاره یو مناسب ځای غوره کړی ؤ.

په روسي خپرونو کې لیکل کېږي، چې د شوروي اتحاد رهبري د ۱۹۷۹ میلادي کال د دېسامبر په ۱۲ نېټه پرېکړه وکړه، چې په افغانستان کې له کمونیستي واکمنو سره مرسته وشي، یانې د سروپوځونو یرغل تر سره شي، د شوروي اتحاد د کمونیستي ګوند د مرکزي کومېټې د کمېسیون «комиссия Политбюро ЦК КПСС»، چې غړي یې (یوري اندروپوف، اندرېي ګرومیکو، دیمیتري اوستینوف او بوریس پاناموریوف « Юрий Андропов, Андрей Громыко, Дмитрий Устинов и Борис Пономарев») ول، چې د سیاسي بیرو د مشر لیونید ایلیچ برژنیف تر څارنې او لارښوونې لاندې یې د ۱۹۷۹ میلادي کال د دېسامبر په ۲۵ نېټه د روسیې د سره پوځ څلوېښتمې قول اوردو په افغانستان نظامي تېری وکړ او د ۳۳۳ – تیري په نامه یانې د «Шторм-333» تر نامه لاندې یې د افغانستان واکمني نسکوره کړه، چې د افغانستان قانوني واکمن حفیظ الله امین یې په شهادت ورساوه او رفیق کارمل یې د واک په ګدۍ کېناوو.

د ۱۹۷۹ م کال د دېسامبر په میاشت کې روسانو پر افغانستان برېنده یرغل وکړ او د افغانستان قانوني واکمني یې له منځه یووړه او خپل ګوډاګی دولت یې رامنځ ته کړ. د دېسامبر په ۲۷ د روسانو د یرغل په بهیر کې له حفیظ الله امین سره د اړیکو ټینګول نا ممکن ؤ او نظامي خلکو هغه ته د ستاره شرق لقب ورکړی ؤ، خو ټولو به په مخابرو کې ویل چې ستاره شرق یا د ختیز ستوری ورک دی، خو کله چې د دارالامان د ماڼۍ د اخو

ډب ولولې پورته شوې، نو ځینو نظامي ځواکونو هم ځانونه چمتو کړل، چې یو څه وکړي، خو ستاره شرق نه موندل کېده، چې امر ترې واخلي.

په دې برخه کې د اتمې (۸) فرقې چارواکو هم لږو ډېرې هلې ځلې کړې وې، چې ما له یوه منصبداره واورېدل، چې قاسم خان د ۸ فرقې د ۷۲ غونډ قوماندان په قرغه کې، سید محمد عارف د میکانیزه کنډک قوماندان او عزیز خان د فرقې قوماندان ځانونه مقاومت ته تیار کړل، خو ستاره شرق ورک ؤ او دوښمن نا مالوم ؤ. کله چې دوی ولیدل چې نا پېژندل شوي ټانکونه د فرقې په لوري ورروان ول، نو د راکټو د چمتو کولو امر یې ورکړ او راکټونه چمتو شول، خو عزیز خان د اوربل امر په برخه کې کاوږتیا وکړه او د سید محمد عارف او قاسم خان مخه یې ونیوله چې په روسانو برید وکړي، چې پایله یې د فرقې تسلیمېدل شول او د هېواد مري توب.

د مرحوم حفیظ الله امین د واکمني په ترڅ کې د (مرحله نوین انقلاب ثور) لپاره لاره هواره شوه او د خلقیانو د انتر ناسیونالیزم پایله دا وه، چې روسانو پر افغانستان تېری وکړاو د خلقیانو د واکمني د وروستۍ ستې حفیظ الله امین په وژلو یې خلقي واکمني پای ته ورسوله. د مرحوم حفیظ الله امین په وژنه کې د روسیې (ά) الفا ګروپ برخه اخیستې وه. داسې ویل کېږي چې روسانو د حفیظ الله امین له نسکورېدو وروسته یې سلیمان لایق، نور احمد نور، دستګیر پنجشېري او ببرک کارمل ته د ټولواکي ژمنه کړې وه، خو کله چې د روسانو یرغل تر سره شو، نو ببرک کارمل یې د واک په ګدۍ کېناوۀ، چې د دریو نور د کونجاړو خوبونه یې په اوبو کې لاهو کړل.

پنجشېری د شمال سیمو د محافظت رئیس شو او د شمالي هېوادپاله افغانان یې وځپل. دستګیر پنجشېری هغه اپورچونېست ؤ، چې ټولو استخباراتي سازمانونو ته یې شیطاني کوله، چې خپل موقف وساتي او خلک برباد کړي، چې په خلکو کې داسې پوښتنې کېدلې: هغه څه چې سپک او په اوبو کې نه ډوبېږي څه دي؟ نو خلکو به ویل چې پربښنه دي یا خوشایه او که دا نه وي، نو هرومرو دستګیر پنجشېری، ځکه نه په ابو کې ډوبېږي او نه هم په سرو لمبو کې سوځېږي. دغه غوړه مال پنجشېری په ټولو واکمنیو کې خپل مضریت د یوې او بلې ډلې په ګټه تر سره کاوه او دغه دواتشه لنینیست او یا هم

ستالینیست خلقی اوسمهال امپریالیزم ته پناه وړې او د (Washington DC)په ښار کې مېشت دی او د ستمیانو جنده یې پورته نیولې. هغه نور دوه مارکسیستان یا لنینیستان هم هلته او دلته وګومارل شول، چې اوسمهال نوراحمد نور په هالند یا نیدرلند کې د نامطلوبه شخص (Persona non grata) په نامه یادېږي او نور یو شمېر په کمپونو کې شپې سبا کوي او سلیمان لایق هم د اروپایي امپریالیستانو په سوسیال مرستو شخوند وهي.

په پورته نومولشویو کې د روسانو لپاره تر ټولو وفادار ملګری دستګیر پنجشېری ؤ، چې د دستګیر پنجشېري رول د روسانو په یرغل او د حفیظ الله په مسمومولو کې ډېر غوره ګڼل کېږي. د روسیې یو نامتو ژورنالېست (Yevgeni Kiselev) په خپل یو مستند فلم کې وایي چې د دېسامبر په ۲۷ نېټه د حفیظ الله امین په کور کې مېلمستیا وه، چې په مېلمستیا کې ګڼشمېر لوړ پوړي چارواکي راټول شوي ول او پلمه یې د دستګیر پنجشیري راستنېدل له مسکو څخه کابل ته ؤ، ځکه چې له مسکو به یې ډېرې د سوسیالیستي چلولونو کیسې راوړې وې.

کله چې ماښامنۍ ډوډۍ ته ټول د مېز تر شا کېناستل، نو لومړی ښوروا یا سوپ راوړل کېږي او حفیظ الله امین ټولو ته بلنه ورکوي چې ښوروا وڅښي، خو دستګیر پنجشېری په دې پلمه چې د ګېډې تکلیف لري، نو نه شي کولی چې ښوروا وڅښي او له ځینو شیانو څخه پرهېز دی! او حفیظ الله امین په ځواب کې ورته وایي چې په مسکو کې یې په خوندورو خوړو آمخته کړی یې او زموږ په سپوره ښوروا دې خیال نه راځي! او ټول ملګري خاندي. ملګری امین خبرې اوږدوي او له دستګیر پنجشېري پوښتي، چې: په مسکو کې د افغانستان د بدلونونو «د تره کي وژنه» په اړه نظرونه څنګه ول؟ ملګری پنجشېري ورته وایي، چې «په مسکو کې ټول ډېر خوښ دي او د افغانستان د دیموکراتیک ګوند په ننګه به هرکله مرستې ته راودانګي». ملګری امین په ځواب کې وایي، چې «ما خو ویل چې مسکو موږ په مبارزه کې یواځې نه پرېږدي!!»، چې د دغه خبرو په پای کې لومړی خرپ له سیمې څخه پورته کېږي.

کله چې حفیظ الله امین او نور مېلمانه ښوروا څښلي نو سمدلاسه یې په ګېډه کې خوږ راپیدا کېږي، خوبجن کېږي او حفیظ الله امین چې له ځایه پورته کېږي، نو بیرته لوېږي او وایي چې په ډوډۍ کې چا زهر اچولي دي او دا هم یادوي چې (دا کار چا کړی او هغه هم زما په کور کې!!) په دې وخت کې ۴۰۰ کتېز روغتون ته او د روسیې سفارت ته تلیفون کېږي، چې امین ته چا زهر ورکړي او باید ژر د هغه روغتیایي چارې وسنجول شي. وروسته له دغه پېښې ټول تښتي او هر څوک خپل کور ته ځان رسوي، هماغه د پاړسو خبره ده چې وایي (موش از ترس پشک غار مېپالید!). داسې ویل کېږي، چې د حفیظ الله امین ګېډه د روسیې د سفارت د ډاکتر او د چهارصد بستر روغتون د (ډاکترانو) لخوا پریول کېږي، چې وروسته له یو څو شېبو څخه د سیمې او د دارالامان د ماڼۍ بمباري پیل شوه او د امین د خوب پر کوټه بمونه ونښتل او امین ټپي شو او نور یا ووژل شول او یا هم وتښتېدل.

د الفا ګروپ یو غړی وایي چې ده ته دنده سپارل شوې وه چې حفیظ الله امین باید مړ کړي. هغه وایي چې دی د مرحوم حفیظ الله امین کوټې ته ننوتلی ؤ او حفیظ الله امین په بمبارۍ کې وژل شوی ؤ او پړمخې پروت ؤ، نو ما یې مړی راواړوه، ورته مې وکتل او د امین انځور مې له جوبه راوایست او چې ومې لیدل چې دغه مړی د حفیظ الله امین دی، نو تومانچه مې راوایسته او څو ګولۍ مې نور هم وویشت، چې ډاډه شم، چې امین مړ دی.

د دغه ناورین په ترڅ کې ډېر خلک ووژل شول او په روسي خپرونو کې داسې څرګندونې کېږي، چې د حفیظ الله امین یو ۱۴ کلن زوی، چې د روسانو د یرغل په ترڅ کې ژوندی پاتې شوی ؤ، په ډېرمرموز حالت کې ووژل شو او (Kiselev Yevgeni) هم په خپل یو فلم (Tainai Afghanskai Wainai- د افغاني جګړې پټ رازونه) کې داسې څرګندونې کوي، چې ګواکې د حفیظ الله امین د زوی په وژنه کې ګلاب زوی لاس درلود، خو زما په ګومان په دې اړه بایډ هر اړخیزه پلټنه تر سره شي، چې دغه پېښه روښانه شي.

په زړه پورې خبره خو دا ده، چې له حفیظ الله امین سره هغه ماښام ډېر لوړ پوړي چارواکي ول او نن سبا ټول په غربي نړۍ کې ژوند کوي، مګر د افغانستان د پېښو په اړه

څه نه لیکي او که یو څه لیکي هم، نو هغه کوي چې خلقي رنګ ورکړي او واقعیتونو ته په خپله ګټه تغیر ورکړي!!! راتلونکی نسل اوس هم غولوي او په سوسیسالیستي دروا‌غویې روږدي کوي.

د یادونې وړ ده چې د خلقي کمونیزم د مودې سوسیالیستي انترناسیونالیزم هېواد او هېوادوال له ډېرو ناخوالو سره مخامخ کړل، چې د یوه خلقي فرمان په ترځ کې په سلهاوو نجونې له کورونو څخه وتښتېدلې، چې په پټه یې ودونه وکړل او یا هم تري‌تام شوې او د بل فرمان په پلي کولو یې د خلکو ځمکې په وچ زور ترې واخیستې او هغوې یې غرونو ته وتښتول، چې پایله یې د مجاهیدینو رامنځ ته کېدل او په بهر کې د اسلامي ګوندونو پیاوړي کېدل ول، مګر پوښتنه دا ده چې آیا د افغانستان نورې ځمکې د آبادولو او کرلو لپاره کمې وې، چې دوی د خلکو جوړې ځمکې په زور ووېشلې او د وخت په تېرېدو یې په شاړو ځمکو واړولې، چې په پای کې نه د دوی شوې او نه هم د مخکني څښتن!

د خلقي بنسټپالي په ترځ کې ټول هېواد په سره رنګ سمبال شوی ؤ، چې د وینو بوی ترې راته او پر دېوالونو او دوکانونو د شعارونو د لیکلو لړۍ هم پیل شوې وه او خلک یې دې ته اړ ایستل چې پر خپلو دوکانونو انقلابي شعارونه راوځړوي. زما د یو ملګري پر دوکان هم داسې یوه سرلیکنه راځړېدلې وه (جاویدان باد صلح)، خو دوکان لوی ؤ او سرلیکنه لنډه وه، نو هغه دې ته اړ ایستل شو، چې یوه بله سرلیکنه هم وځړوي او دویمه سرلیکنه باندې دا شعار ؤ (زنده باد افغانستان) او دا ډول سرلیکنې د ښارونو په ټولو دوکانونو راځړېدلې وې او په سره (انقلابي) رنګ سینګار شوې وې او داسې ګنګوسې وې، چې د دوکانونو د مخې دړې او ورونه هم باید په سره انقلابي رنګ رنګ شي، خو د نابغه شرق او ستاره شرق د خپلمنځیو شخړو په ترځ کې خلقي واکمني له منځه لاړه او د (مرحله نوین انقلاب ثور) په ترځ کې د خلکو دوکانونه سره نه شول اود دوکانونو انقلابي سر لیکنې هم ورو ورو لیرې شوې.

په کابل کې هم په ګڼشمېر دېوالونو شعارونه لیکل شوي ول او د حبیبیې لېسې په دېوالونو او په تشنابونو کې هم د (خلق) وراشه په هر دیوال لیکل شوې وه، خو خلکو له دغه کلمې سره دومره کرکه لرله، چې د (خلق) د کلمې (خ) یې په (ج) اړولې وه، نو دا وه د

ببځایه خلقي کمونیستي-بنسټپالي پایله. باید یاده شي، چې د خلقي نومي ګوند ډېر غړي به پښتانه ول، خو دغه ګوند پښتنو او پښتو ته ډېر تاوان وروړساوه او د افغاني واکمني بنسټ یې له منځه یووړ.

مرحلــه نـویـن انقــلاب ثــور

پرچمي کارملي واکمني : پرچمیانو د کمونیستي واکمني په پیل کې له خلقیانو سره ګډه واک ته ورسېدل او دولتي پوستونه یې سم له یو او بل سره نیم ووېشل. دغو ډلو د انقلاب له لومړۍ ورځې د هېوادوالو په وژنه او د هېواد په بربادي لاس پورې کړ، چې د انقلاب په لومړۍ ورځ یې سردار داود خان د افغانستان قانوني واکمن او د هغه د کورنۍ ټول غړي یې ووژل او د ثور په درېیمه یې مولوي عبدالرب د حبیبېې لېسې او بیا د شرعیاتو د استاد په وژلو لاس پورې کړ، چې په دې ډول د انقلاب په لومړي کال لږ تر لږه ۲۰۰۰۰ انسانان ووژل شول، په زرهاوو نور تریتام شول او په لکهاوو خلک بهر ته کډوال شول.

د (۱۹۷۹) کال د دېسامبر میاشتې پر (۲۷) نېټه روسانو پر افغانستان تېری وکړ، په افغانستان کې یې بل قانوني دولت له منځه یووړ، مرحوم حفیظ الله امین د افغانستان قانوني واکمن یې وواژه او د خلقیانو واکمني ته یې د پای ټکی کېښود، خو ځینو خلقیانو لکه صالح محمد زېری، سید محمد ګلابزوی، اسلم وطنجار، شانواز تڼی، سروري او داسې نورو د روسانو یرغل ته، لکه پرچمیانو هرکلی ووېل او له پرچمیان او روسانو سره یې ګډه د هېواد په ښکېلاک لاس پورې کړ.

دا څرګنده خبره ده، چې رفیق ببرک کارمل د روسانو پر ټانګ سپور کابل ته راورسېد او خپله لومړنۍ وینا یې هم له تاشکند څخه وکړه او کله چې د افغانستان د راډیو تالار ته راورسېد ، نو رفیق سلیمان لایق یې هر کلي ته ورمخته شو ، خو کارمل ورته ګوابښ وکړ، چې ورنیژدې نشي او په خپل ځای ودرېږي، ځکه چې پرچمي سلیمان لایق له خلقي واکمنو سره همکاري کړې وه، نو کارمل هم ځان غچ اخیستنې ته تیار کړی ؤ، خو د روسانو له وېرې یې له سلیمان لایقه غچ وانشوای اخیستلی، د فارسیوانانو خبره «رفیق کارمل غوره به دل ماند!». کارمل غوښتل له سروري څخه هم غچ واخلي، ځکه چې هغه ډېر پرچمیان بندیان کړي ول او ځورولې یې ول، خو ملګري سروري هم له روسانو سره نیژدې اړیکې درلودې او د روسانو په راتګ کې یې وفاداري ښودلې وه، چې وروسته د روسانو له یرغله په بهر کې سفیر شو او د مرحوم نجیب الله د واکمنې له نسکورېدو سره سم د احمد شاه مسعود لاس ته ورغی او نن سبا په پلچرخي کې شپې سبا کوي.

د پرچمیانو په ګوند کې هم ډېر پښتانه ول او ګڼشمېر یې لوړپوړي چارواکي هم ول. د پرچمي سیاسي ببرو ډېرکړي غړي یې پښتانه ول او ډېر غړي یې هغه «انقلابي دو آتشه» پښتانه ول، چې تر ننه پورې د پرچمیانو او روسانو ملاتړ کوي او خپل پښتانه ځپي. په زړه پورې خبره خو دا ده چې د پرچمي ګوند د سوسیالیستي انترناسیونالیزم تر سیوري لاندې هم د پښتنو او پښتو بېخ وایستل شو. پرچمیانو په رسمي ادارو کې د پښتو لیکلو د مخنیوي هلې ځلې پیل کړې، د دوکانونو، پوهنتونونو، ښوونځیو او رسمي ودانیو سر لیکنې یې په فارسي واړوې. په ښوونځیو کې له پښتو سره تربګنې پیل شوه

او نور تېرونه يې د پښتنو پر ضد ولمسول، چې د مرحوم رفيق ډاکتر نجيب الله د واکمنې په ترڅ کې د قومي ملېشوو د نظامي فرقو جوړولو ته يې لاره پرانيزه، چې د بېلگې په توگه کولی شو د دوستم پهلوان فرقه (جوزجان)، د غفار پهلوان فرقه (سرپل)، رسول پهلوان فرقه (فارياب)، د نادري پهلوان فرقه (بغلان) او داسې نورې، يادې کړو، خو د پرچميانو په واکمنې کې يې هم پښتون په پښتون له منځه يوړ.

د روسانو له راتگ سره پرچميانو ته خدای ورکړه او له پښتنو څخه يې د خلقيانو په نامه غچ اخيستنه پيل کړه او د بانديت او اميني په نامه يې ډېر بې گناه پښتانه ووژل. د کارمل په واکمنې کې د کابل په پولتخنيک کې يوه پرچمي ډله فعاله وه، چې پښتنې ځوانان به يې په يوه او بله پلمه وهل، ډبول، بنديان کول او ځينې دې ته اړ ايستل شول، چې وروسته له ډېرې ځورېدنې انستيتوت پرېږدي او بهر ته وتښتي. په پولتخنيک کې يو وار يو پښتون هلک دومره وهل شوی و، چې سهار يې مخ دوبودو کړی وو او په پوهنځي کې چا نشوای پېژندلی چې څوک دی او هغه ځوان ويل چې زما کورنۍ ته احوال ورکړئ، چې ما دلته وژني، وروسته له څه مودې څخه دغه ځوان تری‌تام شو، ځينې نور خاد بوتلل او چا چې واسطه نه لرله له ډېرو شکنجو سره مخامخ شول او يو شمېر ځوانان په روحي او رواني ناروغيو اخته شول او انستيتوت يې پرېښود، خو له نيکمرغه بايد ياده کړم، چې له هغه دورې څخه گڼشمېر پوهنپالان او انجينيران اوس هم ژوندي دي، خو له بده مرغه د کارمليانو له هغو سياسي جنايتونو څخه پرده نه پورته کوي، نه پوهېږم چې ولې؟.

په دې وروستيو کې د جليل پرشور په نامه يو پرچمی هم په آريايي يا نورو ملي ضد بربښنا پاڼو کې ليکنې کوي او د تش په نامه (روشنفکران مترقي-مترقي روند اندو) تر نامه لاندې يې مداريگري پيل کړې ده. درنو هېوادوالو رفيق جليل پر شور خپله سوسياليستي روزنه په بغلان کې د رفيق سليمان لايق د پلار په ژرنده کې تر لاسه کړې، چې جليل پر شور گومان کاوه چې گواکې د دغه ژرندې د گټې پيسې د نړيوال سوسياليزم او پرولتاريا د ودې لپاره کارول کېږي، خو وروسته به پوه شوی وي، چې رفيق سليمان لايق هسې غولولی ؤ او سوسياليستي چلند يې ورسره کړی ؤ.

رفیق جلیل پرشور د روسانو له راتګ سره سم د سرپل ولایت په جبهه کې ګڼشمېر پښتانه د اشرار په نامه وځپل او یو څه موده د سمنګان والي هم ؤ، د ښاغلي جلیل پر شور کړنې په سمنګان کې ټولو ته مالومې دي او پښتنو لا له هېره نه دي ایستلې. کله به چې ښاغلی جلیل پرشور د خپل کاره راستنېدو، نو د ماښام لخوا به لومړی د سمنګان بندیخانې ته تلا او هلته به یې هغه بېچاره پښتانه چې د اشرار او یا باندیت په نامه نیول شوي ول، وهل او ډبول، خو کله به چې له مرکزه یانې کابله هم کوم پرچمي رفیق مېلمه ورغی، نو هغه به یې هرو مرو د پښتنو وهلو او ډبولو ته وربالهٔ او ویل به یې (بریم که یک چند تا باندیت خلقي ره سبق بتیم!!).

وروسته له سمنګانه ښاغلی جلیل پر شور د شمال زون رئیس شو او په همدغه کال یې له یوې ارغندیوالې پېغلې سره واده هم وکړ او ډېر په کش او فش کې ؤ، خو یو کال لا نه و تېر چې له دغه دندې لرې شو، چې په مزار شریف کې د یو بل کمونیست-ګوندي په وژلو تورن ګڼل شوی ؤ او یو شمېر نور د ولایت لوړپوړي چارواکي هم په دغه جرم کې شریک ول او وروسته له دغه پېښې له دندې لرې شول او په خاد کې په نورو کارونو وګومارل شول، چې له سترګو پناه شي. د هغه وژل شوي ګوندي په تور یو بل پرچمی ته د اعدام سزا ورکړل شوه. داسې ویل کېږي چې کله هغه پرچمی په پلچرخي کې اعدام کېده، نو نارې به یې وهلې چې دوی له مرکزه امر اخیستی ؤ چې هغه ګوندي باید ووژل شي او د ببرویي سیاسي د پلاني غړي په امر ووژل شو. وروسته له دغو پېښو ښاغلی جلیل پر شور په صدارت کې د خاد په څانګه کې وګومارل شو او له سترګو پناه شو، خو په ګوند کې لا مقتدر پاتې شوی ؤ، څکه چې ډېر خلک یې د سوسیالیستي ارمانونو قرباني کړي ول او اوس یې غربي امپریالیزم ته پناه وړې او په سوسیالیستي انترناسیونال شخوند وهي.

د خلقیانو په موده کې د کام په نامه یو استخباراتي اورګان ؤ، چې د خلکو به یې د نامه په آورېدو پښې رېږدېدې، وهم به اخیستل او د زړه وېنې به یې وچېدلې، خو د رفیق کارمل په موه کې بیا خاد رامنځ ته شو، چې په هېواد کې یې د خلکو په ځپلو، بندي کولو او وژلو لاس پورې کړ. هغه څوک چې په افغانستان کې یا بندي شوي او یا هم د خاد لخوا پوښتل شوي، نو ټول په روحي او جسمي ناروغیو اخته دي. د خاد په اړه هم په

افغانستان کې یوه ټوکه جوړه شوې وه: وایي چې یوه ورځ د CIA, KGB او د افغانستان د خاد استازیو له یو او بل سره خبرې کولې، نو هر یو به ټینګار کاوه، چې د هغوی استخباراتي موسسه تر نورو پیاوړې ده، نو دربواړه د سیالي ډګر ته ورودانګل، چې نر او ښځه سره مالوم کي. د سیالي شرط دا و چې د استخباراتي هیئت لخوا یوه ګېدړه په یو ځنګل کې خوشې کېږي او د استخباراتي سازمان د غړي دنده دا وه چې ګېدړه ژر تر ژره ونیسي او د سیالي کومېټې ته یې راوړي.

یوه برګه ګېدړه په ځنګل کې خوشې شوه او د CIA استازی د ګېدړې په موندلو او نیولو پیل وکړ، نو امریکایی وروسته له 24 ګړیو په دې وتوانېد ، چې ګېدړه سلامته راولي. په دویم وار یې بیا ګیدړه په ځنګله کې خوشې کړه، نو دا وار د KGB استازي ورپسې وداګل، خو د KGB غړي وکولای شوای چې وروسته له ۴۸ ساعتونو ستړې ستومانه او له ښنو لوېدلې ګېدړه راوړي او ګیدړه یې سمه شنه منه اړولې وه. وروسته له CIA او KGB د افغانستان د خاد استازي د سیالي ډګر ته وروداګل، خوکله چې ګیدړه په ځنګله کې خوشې شوه، نو افغان خادیست هم ورپسې خې شو. سړی ورک شو، یوه ورځ تېره شوه، د افغان خادیست درک نشته، دویمه ورځ تېره شوه، بیا هم د خادیست احوال مالوم نه شو ، خو همدا ډول پوره یوه اونۍ تېره شوه، خو خادیست ورک دی، نو هیئت دا پرېکړه وکړه، چې افغان خادیست راپیدا کړي، نو ټول د خادیست په لټه کې شول. وروسته له څه مودې ګوري چې افغان خادیست یو خر راڅملولی او سوټی یې ورته بند کړی او ورته وایي: ووایه چې خر نه یي، مګر ګیدړه یې... نو درنو هېوادوالو دا هم ؤ د افغاني ټولنې غبرګون د خادیستانو د ظلم په اړه.

د ببرک کارمل په موده کې د روسي ځواکونو په مرسته ټول مسلمان افغانان د اشرار په نامه او پښتانه مسلمانان د باندیت په نامه وځپل شول او د افغان ولس بېخ او بنیاد یې وایست، خو باید یاده شي، چې له کارمل سره ګڼشمېر پښتانه هم د افغانانو په ښکېلاک لاس پورې کړ او سوسیالیستي انترناسیونالیزم یې پیاوړی کړ او د هېواد په ویجاړولو کې یې د زړه له کومې برخه واخیسته او اوسمهال د غربي نړۍ په امپریالیستي-سوسیال شخوند وهي.

په ۱۹۸۵ م کال په روسیه کې میخایل سرګېیویچ ګوربچوف واک ته ورسېد، چې په خپلو خبرو کې یې په زغرده څرګنده کړه، چې روسي ځواکونه به له افغانستانه وځي او لومړي شپږ غونډونه یې د ۱۹۸۶ کال په بهیر کې له افغانستانه وایستل او د ګورباچوف د واکمني له پیل سره د کارمل پر ځای د ډاکتر نجیب د ګومارلو ولولې هم رامنځ ته شوې او په ۱۹۸۶ کال د مسکو په ټینګار مرحوم ډاکتر نجیب واک ته ورسېد او روسان د ۱۹۸۹ میلادي کال د فبروري په ۱۵ نېټه پایپاکه له افغانستانه ووتل او افغانستان یې له خپلو پرهارونو سره له وینو ډک په ټولنیزه انارشي کې پرېښود.

هغه مهال په کابل کې د ډاکتر نجیب الله ملاتړ د هغه وخت واکمنو خلقیانو وکړ، که څه هم ډاکتر نجیب په خټه پښتون ؤ، مګر هغه هم ځان افغانستاني ستمیانو ته سپارلی ؤ او خپل خلقي ملاتړي یې د وخت په تېرېدو سره یو په بل پسې وځپل او افغانستانیان یې ونازول او د دې امکانات یې رامنځ ته کړل، چې یو شمېر افغانستانیان نظامي او اقتصادي مرسته تر لاسه کړي او خپلې نظامي فرقې او ګوندونه جوړ کړي، په امن کې غونډې وکړي او له یو او بل سره اتحاد وکړي، چې د بېلنتوب (سیپاراتیزم) څپې یې وخوځولې او نن سبا هره ډله ټپله د فدراسیون او کونفدراسیون رمباړې وهي.

مرحوم نجیب الله هم په خپلو پښتنو پسې راخیستې وه، ځیني وایي چې شانواز تڼي په ډاکتر نجیب الله کودتا وکړه، خو د تڼي په کودتا کې یو شمېر پېښې ډېرې په زړه پورې دي. زه کوم نظامي څانګپوه نه یم، مګر کله چې د دفاع وزارت له مرکزي قول اوردو څخه د جمهوري ریاست ګارد او مرکزي ګارنیزون بېل کړې، نو په دفاع وزارت کې څه پاتې شول؟ او بل دا چې د کورنیو چارو له وزارت څخه د کابل ښار قوماندانۍ د ګارنیزون تر واکمني لاندې راولې، نو کورنیو چارو وزارت ته د هېواد په پلازمینه کابل کې څه پاتې

شول؟ له بل پلوه د خاد ریاست په وزارت واوښت او د پرسونل شمېر يې د دفاع وزارت او د کورنیو چارو وزارت په پرتله څو ځله ډېر او اقتصادي ستړه يې د مرکز په مرسته او روسانو په سپارښت سمبالې ده، نو دا کودتا د چا وه؟ د مرحوم نجیب او که د ملګري شانوازتنې! په پښتو کې ویل شوي، چې: په خپل سوري کې ګېدړه هم خوله اچوي! نو خلقیان داسې کونج ته شوي ول، چې بل څه نه ؤ ورته پاتې او دې ته اړ ایستل شول، چې د مرحوم ډاکتر نجیب پر ضد پر کودتا لاس پورې کړي، چې د خلقیانو په ناکامي سر ته ورسېده او پایله یې دا وه، چې د کابل یوه سیمه رنګه شوه او د کودتا په نامه ګڼشمېر پښتني نظامي او غیر نظامي کدرونه د پرچمیانو لخوا له تېغه تېر شول، چې د دغه غچ اخیستنې په ترخ کې ارکانحرب آصف شور او نور تکړه افغاني کدرونه هم ووژل شول. د دغه غمیزې یو مسؤل کس، چې نبي عظیمي نومې او د ډاکتر نجیب الله په واکمنې کې لویدرستیز ؤ، پخپل کتاب (اردوی افغانستان در سه دهه اخیر) کې د دغه کودتا په ترخ کې د انسان وژنې په اړه د جنرال بابه جان بنسټیز رول په ګوته کوي او لیکي چې بابه جان له سلو ډېر پښتانه نظامي کدرونه ووژل، چې د ملا کرزي په واکمنې کې د شمال سیمې د ۳۰۳ فرقې قوماندان دی.

د دغه کودتا په اړه د افغاني ټولنې غبرګون د یوې ټوکې په ترخ کې داسې راڅرګند شوی دی: وایي چې د کودتا پر مهال ځینو لوړپوړو افغاني چارواکو د چین له سفارته پناهندګي غوښتې وه، ځکه چې دغه سفارت د ارګ تر شاه وو او نیژدې هم وو، نو دغه سفارت ته وردانګل سخت نه ول. په پناه غوښتونکو کې نجیب الله، کارمل که کارغل او سلطانعلي ګوسفند هم ول، خو د چین سفارت له مقراراتو سره سم هر پناهنده باید چینایي نوم ولري، نو ځکه اړ شول، چې دغه لوړپوړو چارواکو ته چینایي نومونه وټاکي، نو ځکه يې د هغوی له ځانګړتیاوو سره سم نومونه غوره کړل. نو د لومړي په اړه وپوښتل شول، چې مشخصات یې څه دي، نو د کمونیستانو استازي ووېل، چې هغه په ونه جګ، غولپیکره او پلن کونی دی، نو چینایانو ورته د (کون چون ټانګ) نوم وټاکه، د دویم په اړه یې وویل، چې مخ یې تور، پزه یې کږه او ټیټه ونه لري، نو د چین سفارت ورته (قد چون ک..) نوم غوره وګاڼه او د دریېم ځانګړتیاوې یې په لاندې ډول په ګوته کړې: غټ سر، لنډه پېره غاړه، ګرد مخ او ځړېدلي غومبوري لري، نو چینایانو ورته د (روی چون

کون) نوم وټاکه، خو د تنې کودتا ناکامه شوه، دغه بګېل واکمن هم پر ځای پاتې شول او بدمرغي يې پښتنو ته پرېښودله.

درنو لوستونکو! پښتني ضد هلې ځلې وروسته د تنې له کودتا څخه نورې هم پیاوړې شوې او د ګلمجمانو (دوستم پهلوان، رسول پهلوان، غفار پهلوان)، یاغیانو (عصمت مسلم، رسول بېخدا، سېد داود، سید احمد)، باغیانو (علي مزاري، اکبري، نادري) او د نورو ډلو تپلو لنډغران کابل ته راورسېدل او په کابل کې یې ټولنیز امنیت له منځه یووړ او ګلمجمانو په پښتني سیمو (کندهار، پکتیا، وردګ او داسې نورو...) د یرغل او بریدونو واک د ډاکترنجیب الله له ملاتړ سره تر لاسه کړ او دا يې شعار ؤ (مال يې ستا سر يې زما!) او د دغو لنډغرانو د بريدونو پايله د افغانانو تباهي وه او د هېواد بربادي، ګڼشمېر خلک د ټوپکسالارانو قرباني شول او د خلکو په مال او عزت تېری وشو.

په ۱۹۹۰ م کال په کابل کې د ګلمجمانو غوبل روان ؤ او د هزاره ګانو په موټرو د خمیني انځورونه ځړېدل او په تکیه خانو کې د ایران په پلوي غونډې جوړېدې او د کابل ښار د بېلابېلو ډلو د سیالي او جګړو ډګر ګرځېدلی ؤ. خلکو داسې څرګندونې کولې، چې ګواکې د کابل په پوستو کې ګلمجمان خلک ځوروي او حتی دا چې د خلکو په ښځو تېری کوي، نو د کابل چاپېریال د پښتني سیمو ځيني خلک ډاکتر نجیب ته ورغلي ول، چې په دې اړه مرسته تر لاسه کړي، خو د مرحوم ډاکتر نجیب ځواب دا ؤ: ګلمجم (قومندان نجم الدین) او دوستم ما ساتي، تاسو پښتنو زما سره څه کړي! عسکر مو راکړي؟ نه!، له دولت سره مو مرسته کړې؟ نه! او کافر هم راته وایی، تنې مو کودتا راباندې وکړه، مګر اوزبکان، هزاره ګان او تاجکان مې ساتي!، نو بیا تاسو څه را څخه غواړئ! ځی په مخه مو ښه!، نو دا خبرې خلکو په کابل کې کولې او له ډاکتر نجیبه ډېر خواشیني ول.

کارملیانوهم په خپل وار هڅه کوله چې د مرحوم ډاکتر نجیب پر ضد کودتا وکړي او په یوه غونډه کې ببرک کارمل ښاغلي مجید سربلند ته ویلي ؤ، چې: مه ای بچی اختر آخر جزا مېتم!! دېګ کی برای ما جوش نیمخوره دراو ګوه بجوشد!!، نو درنو لوستونکو د قدرت خوند د دغو کمونیستانو سترګې لنډې او زړونه يې مردار کړي ول. ډاکتر نجیب

هم د واک په خمار کی لاهو ؤ او د نجیب په واکمني کې په پښتني سیمو د سکاډ، اورګان او لونا راکټونو غوبل جوړ ؤ، خو دې ته يې پام نه ؤ چې خپل خلک بربادوي. د نجیب الله واکمني هم د ده د دوستانو لخوا نسکوره شوه، چې د نجیب الله د واکمني په نسکورېدو کې د دوستم ملیشو بنسټیز رول درلود او ګوندي کودتا بیا کارملیانو (نجم الدین کاویاني، وکیل، مزدک، عظیمي، دلاور خان او داسې نورو) پرې وکړه، چې له واکه د لرې کېدو زېرې يې د رفیق سلیمان لایق له خولې په سپکو الفاظو واورېد، چې بیا ملګري اسلم وطنجار ورته ویلي ؤ چې: رفیق لایق در بحث تان از فیصله حزب کنار نرويد!.

وروسته له دې پېښې ډاکتر نجیب هم پښې سپکې کړې او د هوايي ډګر په لاره د تېښتې په ترځ کې د ګلمجم لنډغرانو ونیو او له هوايي ډګره د بیرته راستنېدو پر مهال د ملل متحد دفتر ته ننوت او هلته يې پناه وغوښته. د ډاکتر نجیب د واکمني د نسکورېدو په بهیر کې ځیني لوړ پوړي چارواکي هم په مرموز ډول ووژل شول، چې د خاد وزیر یعقوبي هم د وري په ۲۷ نېټه ووژل شو، چې د هغه په وژنه کې یار محمد مزدک او باقر فرئین ګرم ګڼل کېږي، ډېره په زړه پورې ده، چې یعقوبي په هغه شپه د شپې په ۱ بجه له مرحوم ډاکتر نجیب الله سره د هېواد د ستونزو په اړه خبرې کړې وې، خو د وري په ۲۷ نېټه د ورځې د ۷ او ۸ بجو په ترځ کې په کینه شقیقه ویشتل شوی ؤ، د مرحوم یعقوبي مړی د عدلي طب د کمیسیون لخوا ولیدل شو، چې په دغه کمیسیون کې د یعقوبي ورور (د صحت عامې معین)، ډاکتر موسی وردګ، ډاکتر سهیلا (جنرال سهیلا)، عبدالحق علومي (چې د نظار شورا د لنډغرانو لخوا د ۱۹۹۲ کال په ترځ کې ووژل شو) او ځینې نورو ګډون درلود. وروسته له څو خبرو د مرحوم یعقوبي ورور وویل!! (فاروق جان را آزار ندهید! من قبول دارم که ګویا خودکشي کرده!). له عدلي راپوره داسې څرګندېدله چې یعقوبي په کینه شقیقه ویشتل شوی دی، خو که څوک سم فکر وکي، نو مرحوم فاروق یعقوبي کینلاسی نه ؤ او د ځان وژلو لپاره يې ښيی شقیقه هم نيژدې وه او هم آسانه، نو زه نه پوهېږم، چې هغه د خپل ژوند په وروستیو شېبو کې ولې ځان په کینه شقیقه وویشت! کېدی شي، د یعقوبي د مړینې سبب د هغه د مېز د روک یو میلیون ډالره وي،

چې نورو ته يې له خپل مرګه مخکې ښودلې وې او يا هم د يعقوبي سياسي تجربې ل يا سياسي واک!

وروسته له يعقوبي څخه نور خلک هم ووژل شول، چې د تورن جنرال باقي، چې د يعقوبي معاون او د خاد د ۵ اداري رئيس هم ؤ په ډېره مرموزه توګه ووژل شو. مرحوم باقي په ختيځ ځدران پښتون ؤ او د پولتخنيک ديپلوم انجينير ؤ. جنرال باقي د حمل په ۲۷ نېټه د ۱۰ او ۱۱ بجو په ترځ کې ووژل شو. د جنرال باقي په وژنه کې سيد اکبر نومی او جنرال بابه جان، چې د ۵۵ ليوا قوماندان ؤ او د خاد په ۵ اداري پورې يې اړه لرله، ګرم ګڼل کېږي. درنو هېوادوالو د ډاکټر نجيب د واکمني له نسکورېدو سره سم په افغانستان کې د انسان وژنې او بربادي بله بڼه راښکاره شوه، چې لوبغاړي يې مجاهدين او که مجاهلين ول او پايله يې ملکولطوايفي او د افغانستان د ټوټې کېدلو ګواښ ؤ.

د نجيب الله د واکمني له نسکورېدو سره سم کمونيستانو هم پښې سپکې کړې، ځوک مسکو ته وتښتېدل او ځوک هم نورو ملکونو ته، خو په پای کې افغاني کمونيستان په امپرياليستي غرب او امريکا کې سره راټول شول او د سوسياليستي شوروي (روسيې) پر ځای يې خونخوار امپرياليست ښه وګاڼه او د سوسيال په خوړلو يې خپل سوسياليستي شخوند پيل کړ، خو لمر په دوو ګوتو نه پټېږي، ځکه چې په بهر کې هم دوی کرار و نه مونده او په بهر کې ظالم او مظلوم دواړه سره مخامخ شول، په چا چې ظلم شوی ؤ، نو په ظالم يې عرض وکړ او ګڼشمېر کمونيستان نن سبا په جېلونو کې شپې سبا کوي او خپلو اولادو ته مړسترګي دي، ځکه چې د دوی له کمونيستي ظلمونو په بهر کې روزل شوي ماشومان يې هم خبر شول او د زغم منطق ورته نه شي موندلی او خپل پلرونه ګرم ګڼي.

داسې ويل کېږي، چې په يو بهرني ملک کې د افغانانو په يوه مظاهره کې يوه حامله داره مېرمن له يوه لوړ پوړي کمونيست سره مخامخ شوې وه، نو د هغه له لېدو سره يې له ويرې او يا هم له کرکې ډېر فشار پرې راغلی ؤ او په نس يې درد شوی ؤ، چې په نس اولاد يې د نقصان له ګواښ سره مخامخ شوی ؤ. مېرمن روغتون ته استول کېږي. د هغه ملک چارواکو وروسته له څېړنو له هغه مېرمنې اورېدلي ؤ، چې کله دا تنکۍ ځوانه وه، نو

مېږه يې په جهاد کې وژل شوی ؤ او له مجبوريته کمونيستي دولت ته په پناه راغلې وه او د مزار شريف په ښار کې مېشته وه، چې کور يې د کمونيستانو لخوا څارل کېده او د تېښتې امکانات يې نه درلودل.

په دغه مېرمن د اوږدې مودې په ترڅ کې د سيمې د کمونيستي چارواکو لخوا ګروپي جنسي تېرى کېده او څو ځلې د مرګ تر پولې رسېدلې وه، چې وروسته له اوږدې مودې په تېښتې بريالۍ شوې وه، خو په اوروپا کې د مظاهرې په ترڅ کې له هغه چا سره مخامخ شوې وه، چې په دې يې جنسي تيرى کړى ؤ. د دغه شخص په اړه څېړنې پيل شوي دي، خو دغه شخص وروسته له دغه پېښې له هغه مخکني ملکه تښتېدلى او اوسمهال په المان کې پټ دى. د يادونې وړ ده چې په اوروپا کې لږترلږه ۸۰۰۰ افغانان په جنګي جرمونو تورن دي، چې نن يا سبا به خپله سزا ويني، خو پښتو متل دى، چې په اور کې هم وچ او هم لامده سوځي!.

يادونه: درنو هېوادوالو! په کمونيستي سازمانونو کې نورې دوآتشه سرې ډلې ماويستي ګروپونه دي، چې د ساما، شعلې جاوېد، سزا او داسې نورو نومونو لاندې د افغاني ارزښتونو ضد، ماوډېدونکې کمونيستي فعاليتونه کوي او اوس هم د هېواد په منحرفولو کې د زړه له کومې هلې ځلې کوې او په خپلو بربښنا پاڼو کې د مارکسيزم، لېننيزم، ماوئيزم او کمونيزم سرو لمبو ته لمنه وهي، چې ګواکې اور يې مړ نه شي، ځکه چې مارکسيزم په اوروپا کې، لېننيزم په روسيه کې او ماوئيزم په چين کې د آزاد بازار له ګوابښ او ودې سره مخامخ شول، چې په هره سيمه کې د خپلو نيمګړتياوو سره سم د کمونيزم په کنده کې نسکور شول.

په افغانستان کې ماويستان هم له افغانيت سره کرکه لري او په نړۍ کې د سوسيال-تروريستي ګروپونو په نامه يادېږي، ځکه چې افغاني ماويستانو په ګڼشمېر سياسي ترورونو کې لاس درلود او د سردار داود خان د واکمنې د پلان رئيس علی احمد خرم او د کمونيستانو په واکمنې کې د امريکا د سفير په وژنه کې ماويستان ګرم ګڼل کېږي او د کمونيستي خاد لخوا د مجيد کلکاني د وژلو په غېږ اخيستنه يې لاس پورې کړ چې د ۱۳۶۰ کال په پيل کې د کابل د حبيبيې لېسې مخې ته د کمونيستي خاد د يو شمېر

لوړپوړو چارواکو په ترور پای ته ورسېږ. دغو ډلو ته هم لکه خلکیانو او پرچمیانو غوندې کومه آیډیالوژي هدف نه دی، بلکې واک ته د رسېدلو وسیله ده!

پایله

د افغاني کینڼ اړخو واکمنیو په بهیر کې افغانستان د سوسیالیستي او کمونیستي ایدیالوژي قرباني شو، خو له بده مرغه، چې افغاني کینڼ اړخي خپلې چپي ایدیالوژی ته هم وفادار نه ول او افغانستان یې د خپلو خپلمنځیو شخړو وزلوبه وګرځاوه، چې د افغانستان په بېلابېلو سیمو کې یې ټبریز، کولتوري او سیاسي حساسیتونه رامنځ ته کړل او افغانستان یې د خلکیتوب او پرچمیتوب په ژرنده کې اوړه کړ.

د چپیانو په واکمني کې د افغانستان وګړي په وینو کې ولمبول شول، هجرت ته اړ شول او په میلیونونو خلک ووژل شول، ښځې مو کونډې شوې، ماشومان مو یتیم شول او په لکهاوو څه چې په میلیونونو خلک مو معیوب شول او د انقلابي اخوډب سره په پای کې ګڼشمېر افغاني کمونیستان او یا سوسیالیستان هم لوېدېزې نړۍ ته مهاجر شول، چې هم خپله له بدمرغیو سره مخامخ شول او هم یې اولاده ترې پردۍ شوه، ځکه چې ماشومان یې په پردېسي کې په بېلابېلو ملکونو کې لوی شول او له افغاني هویته لرې پاتې شول، چې جبران یې افغاني کورنیو او افغاني ټولنې ته ناشونی دی.

په درنښت

ستاسو د بري په تمه